

INTERVIEW



# 40 jaar THE NIGHTHAWKS



The Nighthawks  
(foto: collectie Mark Wenner)

## Mark Wenner portretteert zijn band

door Wim Huybrechts

Dit jaar bestaan The Nighthawks exact veertig jaar. Inderdaad, u leest dit goed! De legendarische party-bluesband zette zijn verjaardag extra in de verf met de nieuwe cd 'Damn Good Time' én een Europese tour.

De band heeft Washington D.C. als uitvalsbasis en kende in de loop der jaren heel wat personeelwissels. Van de originele line-up uit 1972 is enkel mondharmonica-speler-zanger Mark Wenner nog steeds prominent aanwezig. Hij was destijds de grondlegger en oprichter van de band, die met o.a. Jimmy Thackery, Tom

Principato en Bob Margolin telkens zeer straffe gitaristen in de rangen had. Hondstrouw in Marks voetsporen volgen tegenwoordig - toch al tien jaar - bassist Johnny Castle en gitarist Paul Bell. Drummer Mark Stutso is de (relatieve) nieuwkomer. Na twintig jaar dienst bij Jimmy Thackery & The Drivers besloot hij eind 2009 The Nighthawks te komen versterken, toen medeoprichter Pete Ragusa het voor bekeken hield. The Nighthawks gaven op 19 september de aftrap van hun tournee in Diest. Op het zonnige buitenterras van The Borderline hadden we een gemoedelijke babbel met een ontspannen Mark Wenner.

Om het spreekwoordelijke ijs te breken, vragen we Mark hoe je in godsnaam veertig jaar rock-'n-rollcircus overleeft. Hij steekt meteen gezwind en lachend van wal: "Wel dat is een goede vraag. Het belangrijkste is dat je houdt en geniet van wat je doet. En er natuurlijk in geloven, er voor de volle honderd procent voor gaan en nooit twijfelen. Het rare is, dat naarmate de jaren vorderen ik meer en meer plezier beleef aan onze muziek. Ik heb de indruk dat ik nu pas echt kan genieten van de muziek en de songs. Die zijn er altijd geweest maar nu pas begin ik ze te appreciëren. Misschien komt dit door het ouder worden. Je wordt vanzelf rustiger en je relateert de dingen meer. Je staat er makkelijker bij stil. En dat betekent dat je meer aandacht gaat besteden aan wat je doet. Weet je, toen ik in 1972 The Nighthawks oprichtte, was ik 23. Alles moest snel gaan en ik kon er gewoon geen genoeg van krijgen. Ik moest overal geweest zijn en alles hebben meegemaakt. Ik raasde als een sneltrein door het leven. Nu gaat alles er bezadiger aan toe en neem ik de tijd om alles eens van op een afstand te bekijken. Het hoeft allemaal niet meer zo nodig, snap je? Dit houdt natuurlijk niet in dat je niet je uiterste best moet doen om zo goed mogelijk muziek te maken. Je moet steeds tot het uiterste gaan om zo kwaliteitsvol mogelijk te zijn. Maar het is zoals bij wijn, het wordt met de jaren alleen maar beter."

De band kende door de jaren heen heel wat personeelwissels. Misschien was ook dat een reden waarom het er destijds zo snel en

The Nighthawks met Clarence Clemmons  
in diens club Big Man's West in  
Red Bank, NJ, 1979

